

ליוצא למלחמת בית דוד

המחיר

ימות המשיח, עש"ק בהר - בחוקותי | גיליון ראשון

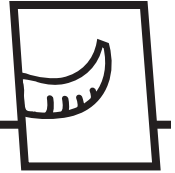

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

ועוד ועיקר - שזוכים לכל זה תיכף ומיד ממש, שזה שבחרים בתואר זה דוקא הוא גם מפני שרומז על ביאת הגאולה באופן גלוי עד כדי כך שיהי' ניתן למשש את הגאולה ואת משיח צדקנו שכבר בא ונמצא כאן בינינו ("ער געפינט זיך דא צווישן אונז") בחוש המישוש ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה" ולוקחים איתנו את כל עניני הגלות אל הגאולה העתידה.

דברי משיח תשנ"א ח"ג ש"פ בה"ב

יחי אדוננו מורנו ודבינו מלך המשיח לעולם ועד

השיחה, אך תמימים מוכרחים להקשיב לכל השיחה. מהות השיחה היא חידוש עמוק של הרוגאטשובער בגדר הנישואין שהווי פעולה נמשכת - עיי"ש ומתוך הביאור בנגלה הזה יוצא הרבי שליט"א לדבר על משיח. עיי"ש).

והנה כשאנו מזכירים בתפלתנו על משיח אומרים זאת בלשון 'קרנו תרום בישועתך', כאשר הכוונה כאן היא 'לקרן' כפשוטו, ש'דוד' נמשח בקרן, (שהרי ישנם דעות שזה היה ה'קרן' מה'איל אחד' בעקידת יצחק כידוע, והארץ בזה הרמב"ן). היינו ש'קרנו תרום בישועתך' משמעותו שמתוך כל עניניו של משיח - ה'אבות שלו' (ראה

פתיחת החתם סופר לבבא קמא) הרי דווקא 'הקרן' היא המאפיינת אותו ביותר, וכידוע שזה היתרון ההלכתי העיקרי של מלכי בית דוד לעומת מלכי ישראל, שהם 'נמשחים בקרן' ועל שם 'קרן' זו הוא קרוי בכלל בשם 'משיח' - 'נמשח בקרן'!

וי"ל: כמו שבאבות נזיקין הביטוי המושלם שלהם 'כוונתו להזיק' 'חפצא של 'נזיק' כך הביטוי המהותי של משיח שלימות מהותו היא 'משיחה בקרן'. וביאר אדמו"ר מהר"ש ש'קרן' סופה מסתיימת בזוית שאין לה 'שיעור' היינו ש'קרן' מבטאת את שלימות הביטול. וא"כ הרי ה'קרן' של הנזיקין היא הלעומת זה של קרן של משיח שקרן של נזיק הוא 'תוקף הישות'.

ובזה יש לבאר הסיבה שישנו "המציאות וההתגלות דמשיח" (וארא נ"ב) זהו מאחר ש"המינוי דוד מלכא משיחא הרי כבר היה כמ"ש מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו" (משפטים נ"א) שזהו המשיחה בקרן שכבר היה אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (לפי דבריו הקדושים).

/מתוך שיעור שנמסר בישיבה,
נרשם ע"י התמים מנחם מענדל סגל.

ידועים דברי הראשונים כי לכל אחד מארבעת האבות יש מהות שונה לגמרי מזולתו, לא רק בצורתו הגלויה כלומר באופן ההיזק, אלא גם במיוחד בחפצא שלו עצמו - בפנימיותו.

כל הראשונים חקרו, מדוע המשנה בתחילת מסכת ב"ק משתמשת במילה 'נזיקין', מה שורש מילה זו? והסיקו (ראה רא"ש, מאירי) ש'נזיק' היא 'מושג' ולא רק דרך 'פעולה' ובתוספות רבינו פרץ אף הביא לכך כי 'נזיק' הוא כמו 'חסיד' לא רק שעושה מעשה חסד אלא שהוא חפצא של 'חסיד'. כך גם לנזיקין יש מציאות של מזיק גם לולא בא לפועל אי פעם באופן שהזיק.

והנה מכל 'אבות הנזיקין' מיוחד האב של 'קרן' בשלושה עניינים:
1. אין דרכו להזיק 2. כוונתו להזיק. 3 אין הנאה להיזקו. וכבר כתבו גדולי האחרונים כי היסוד של כל שלשת עניינים אלו הוא - 'כוונתו להזיק', והוכיחו זאת מדברי רש"י בסוגיה. ולפי זה מובן מאד מדוע כדוגמא ראשונה ל'קרן' הביאה הגמרא דוגמא של 'קרן תלושה' כי ב'קרן תלושה' מתבטא יסוד המהות וייחודיות גדר 'קרן' 'כוונתו להזיק' - שהרי הדוגמא שמביא הש"ס לקרן תלושה היא קרן שנעשית לצרכי מלחמה. וא"כ יוצא ש'קרן' הוא למעשה הביטוי המושלם למושג 'אב נזיקין' מהות אמתית של 'נזיק' שכל החפצא שלו הוא 'כוונתו להזיק'. ויש ליסוד זה דוגמאות רבות בסוגיה וחלקם הובאו באחרונים.

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מעורר על הצורך להיות חדורים כ"כ בעניני משיח וגאולה עד שמבחינים בכל ענין את שייכותו לגאולה, וכיצד הוא מוליך לקבלת פני משיח צדקנו (ראה ש"פ מקץ תנש"א ועוד - ואחת הדוגמאות הבולטות כיצד הרבי שליט"א 'מה שהוא אומר לאחרים לעשות הוא עושה בעצמו' זו שיחת 'קער א וועלט' הידועה - יב תמוז תשד"מ. כולם שומעים את חלקה האחרון של

דעת נ"ק אד"ש מה"מ בנושא: אמירת פרקי אבות

למה מתפללים את זה?

נעשה המנהג במשך הדורות שאומרים פרקי אבות, ללא ההבנה והשגה שבזה. והטעם שעושים כך, מכיוון שעסוקים בעניינים אחרים, והולכים לחזור מאמרי דא"ח כנהוג, ועד ל'אפשה לה' שמחדשים חידושי תורה, בפנימיות התורה ובנגלה דתורה.

ויש לומר הטעם על זה (אף שבתורה שבעל פה צריך להיות לימוד והבנה) - כי אמירת פרקי אבות באה בהמשך לתפילה (תפילת מנחה), שענין התפילה אינו לימוד (ואדרבה, בלשון הידוע אני מתפלל לדעת זה התינוק), ולכן גם אמירת הפרק אינה בגדר לימוד כל כך - כנראה בפועל בהנהגת הרוב.

לוקחים לדון

יש להמשיך בלימוד הפרק במימי השבוע, כפי שכמה נוהגים שכשיוצאים לנסיעה, לוקחים בדרך גם ספר משניות, "שונה הלכות בכל יום", ולומדים המשניות גם בהיותם בדרך.

תיקון למי שלא

אלה שמנהג זה לא תפס אצלם מקום מאחר וזהו זמן של לימוד חסידות וחזרת דא"ח אף על פי כן מכיוון שאדמו"ר הזקן כותב בסידורו "נוהגים לומר פרקי אבות" הרי ברור שיש להקפיד על מנהג זה.. אלו שעד עתה לא היו רגילים בזה או שעל כל פנים לא נוהרו בזה התיקון לזה הוא שישפיעו גם על יהודי אחד (על כל פנים) נוסף, שלא ידע ממנהג זה, שיתחיל באמירת פרקי אבות.

במיוחד תלמידי התמימים

לא תובעים מכל אחד ואחת שילמד בעיון את כל המשניות דכל פרק בכל שבת ושבת, מכיון שמסתמא ענין זה יקשה להביאו לידי פועל. אבל על כל פנים משנה אחת בכל פרק יש ללמוד בעיון, כדבעי בתורה שבעל פה... האמור שייך במיוחד בנוגע לתלמידי התמימים שזהו עניינם לימוד התורה בפירשיה, בהבנה והשגה.

בנוסף לאמירה בנוסח אדמו"ר הזקן עליו להחזיק לידו...

היינו שנוסף לאמירת המשניות בנוסח דאדמו"ר הזקן המודפס בסידור, יחזיק לידו גם כן ספר משניות עם מפרשי המשנה, על כל פנים ספרי המשניות עם עיקר תוספות יום טוב ופירוש הברטנורא, וילמד מתוכם על כל פנים משנה אחת עם המפרשים.

/ מקורות: ש"פ קרח נ"א, נשא נ"א, שמיני נ"א

דעת עילוי

שליט"א: "ראובן בן לאה - לחיים ולברכה!" לאחר מכן שאל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אותה שאלה אצל יהודי אחר וכשאמר לו הלה את שמו ושם אמו חזר והכריז כך.

כך עבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על כל המתפללים והכל הביטו בו בסקרנות, תוך כדי כך שהם נהנים מה'שעשוע' לכבוד שמחת תורה.

בהודמנות דומה, בשנה הבאה חזר על עצמו אותו סיפור, אלא שבשינוי 'קטן': הפעם לא שאל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשמות האנשים, אלא עבר מאחד לשני תוך כדי שהוא קורא בשמו ושם אמו של כל אחד מהם ומברכו בברכת "לחיים ולברכה!"... כאן הבינו האנשים שזה לא סתם 'שעשוע' ושכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אינו בדיוק אדם רגיל...

בעת שהותו בברלין נהג כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להתפלל בבית הכנסת הגדול בברלין, ואת הזמן שבין תפלת מנחה לערבית היה נוהג לנצל כשהוא יושב באחת הפינות וספר בידו.

בשמחת תורה של אחת השנים, התיישבו המתפללים לומר 'לחיים', אולם כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, כדרכו, הלך לפינתו וישב ללמוד גמרא. אחד הגבאים הבחין בכך והזמין אותו לשבת בין הקהל ולומר 'לחיים' לכבוד שמחת תורה.

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נענה לבקשתו וישב בין האנשים. היו שם באותה שעה כמה מאות מתפללים. כשמזגו לו כוס 'לחיים' פנה לפתע ליושב לצידו ושאלו לשמו ולשם אמו. הלה השיב (לדוגמה): ראובן בן לאה. אמר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

דעם ובינ'ס שפראן

אואו זמרוני?

נו, שיאמר לחיים בשביל כל אלה [שכתב עבורם].
איך קען אים ניט אין פנים, וואו איז ער?
אני לא מכירו על הפנים, היכן הוא?
דאס איז זמרוני?
זהו זמרוני?
גיט אים אייכעט א גרויסן כוס
תנו לו גם כוס גדולה.
טאמער ער וועט פארשאלפן צום סליחות וועט זיין
אן אחריות...
אם הוא יירדם ב'סליחות' זה יהיה 'ללא אחריות' [י]...
לחיים ולברכה!
גיט עם א גרויסן כוס...
תנו לו כוס גדולה!...

הרב זמרוני זליג ציק נסע בפעם השניה לרבי מלך המשיח שליט"א בחודש אלול תשל"ד, וכשהגיע היה הרבי מלך המשיח שליט"א באמצע התוועדות כשנכנס פנימה שאל הרבי מלך המשיח שליט"א האם הקבוצה שצריכה להגיע הערב כבר הגיעה, וכשנענה בחיוב שאל מי בקבוצה. אחרי שאמרו לרבי מלך המשיח שליט"א כמה שמות וביניהם את הרב ציק, שאל הרבי מלך המשיח שליט"א:

זמרוני האט גיפארן מיט'ן צווייטער?

זמרוני נסע עם [הקבוצה] השניה?...

הער שרייבט אלע מאל וועגן אונדערטע אידען צעטלעך.

הוא כותב בתדירות ("אלע מאל") על מאות יהודים... פתקים [בקשות]

נו, זאל ער זאגן לחיים פאר זיי אלע.

הרבי שליט"א מה"מ הוא השלימות של שתי הכלים המשמשים בערבוביה אצל האדם -

אובייקטיביות וסובייקטיביות! (זה התרגום הלוועזי למושג הקדוש בחסידות של 'שכל' ו'מידות')

מצד אחד: אין ספור שיחות ומאמרי עומק המבטאים ידע תורני אין סופי (בלשון המעטה) ובלתי נתפס בשכל אנושי, יש פתגם שבכל הערות תורת הרבי ניתן למצוא את כל התורה כולה הנגלית והנסתרת, ואין שמץ של ספק שזה בדוק ונכון.

ומאידך: רגש עצום כלפי כל יהודי באשר הוא, דיבור ושיח לכל אחד בשפה ובגישה הנכונה, שיחות על נושאים טעונים וכואבים (שלימות הארץ, מיהו יהודי, גאולה ומשיח) אין ספור עידודי שמחה הפורצת גבולות המהוות נתינת חיות וכח

לנו בתור חסידים להצליח למזג נכון בין

האובייקטיביות - הנקודה הקרה והשקטה של המוחין עם

הסובייקטיביות - הפרטים הרועשים של המידות, מה שנקרא להצליח למזג אורות דתוהו בכלים דתיקון.

אולם לא באופן שכל אחד יורד ממדרגתו אלא כפי שכל אחד נמצא במקומו הם מתמזגים.

סיבת מותם של תלמידי רבי עקיבא הייתה אובייקטיביות יתר,

כיוון שגם בניסיון לשכנע את חבריהם בהבנת דעת רבם לגבי אהבת ישראל הם ראו את דעתם האישית בתור המטרה ולא התחשבו בדעת, הבנת ורגשות חבריהם (כמבואר בהרחבה בלקו"ש חל"ב).

סיבת חזרת רשב"י וננו לשנה נוספת במערה אחרי 12 שנה

היתה אובייקטיביות יתר - כל מקום שהיו רואים אנשים שעוסקים בעבודת כפיים היה נשרף מצד הטענה כיצד מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה? ולאחר שנה נוספת במערה רשב"י היה מתקן את מה שרבי אלעזר היה שורף כי רשב"י הוא נשיא דור ולכן יש לו את השלימות של שתי כלים אלו כנ"ל.

בכלל אנשים אובייקטיבים לרוב אינם יכולים להכיל ולקלוט רגשות של האדם שמולם, זהו שורש המילה אובייקטיבים - הם רואים את האדם שמולם כאובייקט

(חפץ בלע"ז) - מה שמונע מהם לרוב להבין

אנשים אחרים ואף גרוע יותר לשרוף

ולכלות במילים או מעשים את

האדם שמולם כיוון שרגשותיו

אינם תופסים מקום אצלם.

אין הכוונה שאובייקטיביות היא

כלי לא טוב חלילה אדוברה במצבים

מסויימים צריך להשתמש דווקא

באובייקטיביות כמו הסיפור עם רבי

עקיבא שצחק כששמע קול המונה של

רומי וכשראה שועל יוצא מקודש הקדשים (כמבואר

בלקו"ש חי"ט ובשיחת י' שבט תשכ"ה), כאן אם היה

משתמש בסובייקטיביות כחבריו היה בוכה איתם על

החורבן, אך גם באובייקטיביות שגילה באותו מקרה

הוא לא השאיר זאת לעצמו ולא התחשב בזולת אלא

אדרבה הוא שיתף את חבריו והבין מפני מה הם

בוכים הוא מיזג את שתי הכלים יחד וגרם גם לחבריו

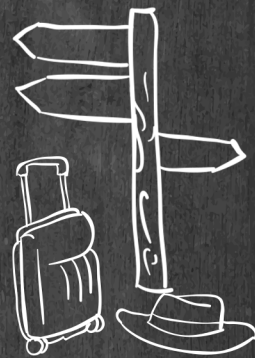
להבין ולצחוק יחד איתו!

המשך בדף הנוסף

החינוך

/ סיפורו של 'תמים'

פתיחה

חוזב"ש?

לרגע נזכר הוא באותה ההתוועדות עם ר' זלמן - המשפיע הראשי בישיבה. נזכר, כיצד צרח ר' זלמן ובכה במר לבו על אותם 'הבדלי' המעמדות שהורסים לכולנו' וכיצד גרונו ממש נשנק שציטט את האלטער רבי מפרק לב בתניא והלא "אב אחד לכולנה".

"ובכל זאת..." הפטיר לייבוש "איך אומר אבא, סבא מוסר-נפש ברוסיה זה לא דבר שנמחק... בכל זאת יש לנו מכתבים מהרבי הריי"צ עם חתימת כתב יד קודשו..."

דפיקה נשמעת - - - "סדר" קרא המשגיח בחגיגות.

גמרות חדשות. בבא קמא..

הוא מנסה לתור בין החדשים מיהו זה ואיזהו דביר נגבי?

ארוחת ערב ראשונה מוגשת. הכל נקי, מדיף ניחוח טרי. המנהל הגשמי נכנס לרגע כמו מחכה למחמאה, וזו לא בוששה לבוא, בתוספת איחול גדוש-תקוה: המשך כך! מכיוון משיעור ב'...

לקראת סוף ארוחת ערב, בא המשפיע ר' זלמן בשערי חדר האוכל. שיעור א' מביטים בו ביראת כבוד, הם מכירים אותו רק מהתמונות. אצל חלק מהם הוא עוד היה המשפיע של הוריהם ולחלקם אף עודנו המשפיע של כלל המשפחה. אולם כל מעיינותיו של לייבוש, נתונים היו בדבר אחד: מיהו דביר נגבי שמתעתד לפלוש לחדרו.

הוא כבר הכיר את המערכת. ברגע שהמנהל רוחני - הרב ברנדר - החליט, אין לשנות. ברור לו, כי ההרכב המשונה וודאי נידון בייחוד, במהלך ישיבת צוות על שיבוץ חדרים.

לייבוש קופרמן היה מהראשונים שהגיעו. הכל בזהק ונקי, מסודר למופת. בחדר האוכל חיכו מגשי-ענק עמוסים בכל טוב: בורקסים, רוג'לך ושתייה; הקירות, שנצבעו מחדש בבין הזמנים עוד נתנו ריחם. "יחי המלך!" נכנס לייבוש לזאל ועטף את מענדי משרקי בחיבוק חם ונשיקה חסידית. החלפת החוויות מחינוך ילדי ישראל שאינם שומרים עדיין תורה ומצוות בזמן הקיץ כמו סוכמה ביניהם.. לשיחתם שהלכה ונעשתה מעניינת מצטרפים עוד תלמידים שחזרו אך עתה מפריקת מטלטליהם בחדרים.

יום ראשון לזמן אלול בישיבת תומכי תמימים גדולה שביישוב עיבל.

לייבוש - שיעור ב' - ממשפחה חב"דית שורשית, הוא ידען גדול, בעל מנגן וגם מעורה היטב בחברה. תפקידיו בישיבה שונים ומגוונים ולא רק באת"ה. גם בחדרי הצוות שם לו יד ושם. הוא אחראי גם על הקפה בבוקר, אחראי על סדר גאומ"ש ועוד...

הזאל מתחיל להתמלא, פניהם החדשות של שיעור א' צצות פה ושם לעיניהם הסוקרות של שיעור ב' וג' הוותיקים.

עם תום שיחתם, ניגש לייבוש ללוח השיבוץ בביטחון. 'חדרו בפנימייה לא ישתנה' הרהר בליבו. אולם בטבלה הוא שם לב כי חבר חדש רביעי נכנס לחדר "תמיד היו שלשה, למה הכניסו עוד אחד?!" תמה. הוא מנסה לבדוק את שמו של הרביעי שנדחק

'דביר נגבי'

המממ..

דביר נגבי?

ותאוות העולם הגדול, את הפרק הראשון של התניא - שסיים ללמוד בע"פ ביגיעה עצומה לא מזמן, היישר לפח האשפה. אחרי ככלות הכל, ניסה מעט לייבש להבין אותו, חכך קצת בדעתו אולי מעלה יש בו. אולי.

בחיל, רעדה ורתת פותח לייבש את דלת חדרו ולראשונה נתקל הוא פנים אל פנים בדביר. הוא מתקרב אליו ומעלה על פניו חיוך מעושה משהו, מנשקו נשיקת חסידים, אשר גם כשאינם מכירים זה את זה, אהבתם עזה היא. שקט קל של מבוכה שורר בחדר. שניהם עסוקים כעת בסידור חפציהם. תמונה ענקית של הרבי (זו המוכרת לו מל"ג בעומר - מהכרטיס משיח, תמונה שאותה הכי אוהב) מודבקת על הקיר על ידי דביר. לעומתו, לייבש ההמום מוציא ממזוודתו תמונה של הרבי מלך המשיח שליט"א נותן כוס של ברכה לאביו ומניחה על השידה. דביר מוציא מיד אבזרים שונים מתוך תיק עתיק-יומין: חבילת כרטיסי משיח, פנקסים של שמות ומספרי טלפון של יהודים המוכרים לו מעברו ומקורבים פוטנציאלית, מקורבים בפועל - מהמבצעים בתחנה מרכזית, ולעומתו מעברו השני של החדר גמעו עיניו הכחולות של לייבש תשורה מיוחדת גדושת כתי"קים המתפרסמים לראשונה.

לייבש ישב על מיטתו מהורהר. לקראת קריאת שמע שעל המיטה, נוהג הוא לפשפש במעשיו על היום שחלף. מחפש במוחו דקות ב'סיידר' שבזבו, אהבת ישראל שנפגמה או הלכה ברמב"ם שלא לגמרי הבין ובקיצור: חשבון נפש.

דביר, אחרי ככלות הכול תפס מהר את שקורה בליובאוויטש. כבר הבין בדיוק את תווי ההבעה, וביטוי קמט-מצח: איזה מבטא געגועים, איזה מביע התבוננות, או דבקות והתעלות. וכן, גם עכשיו הבין היטב את המתרחש במחשבתו של חברו לחדר, דבר שהוריד משום מה את מצב רוחו.

"לייבש" שבר דביר את השתיקה בקול הססני "יש לי תחושה שאתה לא מעודכן". "לא מעודכן? במה?" נדרך לייבש.

"ת'אמת אולי זה לא אשמתך, אולי פשוט לא עדכנו אותך לגרסת דור השביעי. הנה לך דוגמא: מה אומרת לך המילה 'תשובה'?"

"חרטה על העבר וקבלה על העתיד" ציטט לייבש.

"אז זהו, שלא. בדור השביעי מלמד אותנו הרבי מלך המשיח שליט"א שפירוש המילה תשובה הוא, דילוג וקפיצה. כאשר אתה עושה חשבון נפש על יום

סדר חסידות ערב מתחיל באווירה נפלאה, שסוללת דרך עמוק עמוק אל תוך המאמר. דקות ספורות לאחר מכן, המנהל רוחני דופק על השלחן ופותח ב"נאום תחילת שנה". הכול מרוכזים, מאזינים בדומיה לדבריו של המנהל רוחני, דומה כי את הדממה ניתן לחתוך בסכין, אך מסתבר שלא רק. בעוד הנאום הולך ומתלהט, דלת הזאל חורקת קימעא ונפתחת. עשרות זוגות עיניים נישאות אל הדלת, ואפילו המנהל רוחני מעיף לשנייה קלה את מבטו.

בדלת עמד בחור מרושל. על כתפיו מזוודת גב ענקית-תימהונית מאובקת, מכוסה במדבקות משיח צהובות. לרגליו נעלי ספורט גבוהות, ציציות ענקיות השתלשלו על מכנסיו המחוספסות. לראשו כובע חסר צורה, שרק הדגלון שבו משווה לו צורה כלשהיא. לגופו עטה חליפה דהוייה שראתה ימים יפים יותר, גם שם הדגלון מזכיר כי מדובר ב'מישהו משלנו'... הוא מתיישב על הכסא הראשון הפנוי, שלא היה אלא בקצהו האחר של הזאל, בחדרה מהולה בבהלה.

אך כילה המנהל רוחני את דבריו, ולחש חרישי כיסה את הזאל. ליבו של לייבש הלם בפראות, הן בדיוק מדמות שכוז יגור הוא. אבל לייבש מתאמץ להתחזק באמונה איתנה, כי לא זהו דביר...

בעיצומו של סדר, הוא מנסה בסקרנות 'סתם' לעבור לידו והוא רואה אותו לוחץ יד ל'מענדי משרקי' ומציג את עצמו בנימה מבושת משהו: אני... אני חייל של הרבי וקוראים לי דביר נגבי ואני ממושב כרמים - - -

בזמן קצר של בירורים הספיק לייבש לשמוע כי הוא 'יתום' שגדל חי עם סבא נכה. הוא כלל לא שיער שזה יגיע עם רמת מסכנות שכוז עד לחדר שלו..

פרק ראשון: כל ההתחלות...

עם סיומו של 'סדר שיחות' הראשון, צעד לייבש לכיוון הפנימיה אחוז מחשבות טורדניות, מהרהר על מה שמצפה לו בחדרו בשנה הקרובה עם דביר. "במבט ראשון, דביר באמת חסיד", כמו מנסה לספר את האמת ל'לייבש שבו' שמתקשה לקבל זאת. "עזוב, הוא יותר מידי חיצוני" עונה לו הקול ה'חסידי והבוגר שבו', "פרצופו המסכן ועיניו המיוסרות אומרות הכל - הוא חזר בתשובה, פשוט כי היה לו קשה" טמן באחת את כל מעלותיו האפשריות. "טרם דיברת אתו. וכבר החלטת מי הוא?!" חזר וטען הקול הראשון. כך השליך לייבש במחשבתו בעודו צועד, את עבודת הפרך של דביר על מידותיו שכבר הספיקו לטעום הרבה מבילויי

את דפוסי מחשבתם בכל עדכוני ההשקפה של הדור השביעי, המפוזרים על פני כל שיחותיו ומאמריו הק' של הרבי מלך המשיח שליט"א. כמובן שנדרשת קבלת עול גמורה אל המשפיעים, אך המינימום הנדרש הוא לקלוט שיש חידוש עצום בדורנו זה על פני הדורות שלפני זה".

"אני הייתי מפקד לומר כאלה דברים על אנשים כל כך מקושרים לרבי מלך המשיח שליט"א" ענה לייבוש בגמגום מה, עדיין בשוק מהירדררות הקשר שלהם עוד לפני שנוצר.

"ואני לא! אם רצונך להיתקע בדור אחר, אינני מקנא בך ומזכיר לך שלמרות הכל אף יהודי לא יישאר בגלות וק"ו "בגלות פנימי בענייני עבודת ה'" שכזאת" סיים דביר ויצא בטריקה את החדר. "אז לא לחינם" הרחרר לייבוש לעצמו "לא לחינם אמר לי אחי הלא משיחיסט בהלצה ש"אצל המשיחיסטים אומרים בשמונה עשרה רק 'אלוקינו' ולא 'ואלוקי אבותינו', מאחר והם מחזיקים מאבותיהם כ'אנשי דור השישי שאסור ללמוד מהם כלום" "ואני משל עצמי מוסיף" גיחך בליבו לייבוש "שאינן להם בכלל אבות שהיו בדור השישי אפילו..."

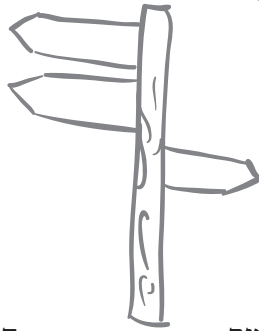
המשן יבוא

העבר, אין תפקידך להתעצב, להרהר ולהתעמק במה שנכשלת היום אלא להכין את עצמך להסתערות על הדברים הטובים שאתה הולך לעשות מחר, ובעצם" עצר דביר לרגע משטף דיבורו ומיד המשיך "למה לחכות למחר? כבר כעת ניתן לחזור עוד כמה שורות של תניא בע"פ, להתבונן עוד כמה דקות בתמונה של הרבי מלך המשיח שליט"א וכן.."

"אתה בעצם רוצה לומר שדברי אדמו"ר הזקן על ביטוש אינם אקטואליים?!" קטע לייבוש את 'נאומו' של דביר בזעם כבוש "ואל תשכח את זקני החסידים

והמשפיעים ובראשם ר' זלמן - המשפיע של שיעור ב' שמחר תזכה להכיר - שכמעט כל התוועדות מדברים על מעלת התשובה מתוך חרטה ובטוש. הם מעודכנים בדור השביעי לא פחות ממך" קינח בעקיצה.

"אכן, אמת ויציב". ענה דביר בפשיטות "אך למרות כל זאת, בדורנו דור ראשון לגאולה הרבי מלך המשיח שליט"א אומר במפורש שתשובה עושים מתוך שמחה וש"אין לנו כח לעבודת המרידות" איך זה מסתדר עם דברי אדמו"ר הזקן? אני לא יודע ואף אינני מתיימר להבין. אבל מה שבטוח, שהמשפיעים וזקני החסידים התחנכו על ברכי ה'פעם' ולצערנו נוצר מצב שקשה להם להחליף

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן/אורח

כעם בלימוד החסידות הי' הגבלות. היה גם כיתות אחת גבוהה שמתאימה ללימוד נעלה יותר ואחת נמוכה.. וגם הי' לכאורה איזו שהיא איררכי' בין החסידים (סדר והדרגה) וגם, בדורות עברו שהיו חוזרים אח"כ בפני הרבי את מה ששמעו ז"א שהי' קשר בין ההשפעה והקבלה.

ובדור השביעי אין שום הגבלות, אנשים נשים וטף צריכים ללמוד חסידות, וכולם נדרשים לזה. גם ידוע שר' ניסן נעמנאו רצה גם שיחזרו בפני הרבי מלך המשיח שליט"א את מה ששומעים, והרבי מלך המשיח שליט"א אמר שגם החצי שעה היחידה שיש לי לעצמי רוצים לגזול ממני. והנקודה, שההשפעה היא לא לפי ערך המקבל אלא שהשפע מושפע אלינו כפי שזה נמצא אצל הרבי מלך המשיח שליט"א, וזה גילוי העצם, ולכן זה גם שייך לכולם.

הידעת?

א. בחלוקת הדולרים ביום ראשון ל' בניסן תנש"א, לאחר השיחה הידועה, עברה אשה חשובה שאינה חסידת חב"ד ואמרה לרבי שתמיד כשהיא מגיעה לרבי ה' נותן במחשבתה מה להגיד, והפעם איננה יודעת מה להגיד, ולכן זה סימן אצלה שהפעם הרבי צריך להגיד לה משהו. הרבי ענה: "מה שאני צריך להגיד לך הוא, שאת תדאגי שהיהודים יעשו עבור הבאת המשיח, ולא לשלוח אלי. שיהיו בשורות טובות".

ב. בהתוועדות בשבת קודש, ערב ל"ג בעומר של שנת תשל"ג, הודיע הרבי לתדהמתם של החסידים שלא יצא לתהלכה למחרת, שלא כמנהגו בשנים שבהם חל ל"ג בעומר ביום ראשון. הסיבה לכך היתה מאורע של ההיפך מאהבת ישראל שאירע באותם ימים בשכונת קראון הייטס. הרבי סירב לצאת למרות כל תחנוניהם של החסידים השבורים והכואבים ואמר שהוא רוצה לצאת אפילו יותר מהם, אלא שאינו יכול - והתבטא בכאב: "סוגרים אותי בחדר כמו רשב"י במערה".

מי יתן שנצליח להגיע להכלה נכונה ואמיתית, שנצליח להרגיש, לאהוב ולהבין כל יהודי כמוך ממש! ואפילו אם אתה אדם אוביקטיבי בטבעך הרי כדאי הוא ר(ש)ב"י לסמוך עליו בשעת הדחק (כי שלא בשעת הדחק הוא מעדיף שהאדם יעבוד לבד ולא יסמוך עליו כפי שתורת חסידות חב"ד מחנכת אותנו - עבודה בכח עצמו צדיק באמונתו יחיה בעצמו ולא

יחיה אחרים).

ובטח ביום שמחתו ל"ג בעומר (להעיר שהשנה זה חל ביום רביעי ובעיקר בחמישי - זמן לעשיית חשבון נפש) בו מאירים כל מעשיו תורתו ועבודתו כל ימי חייו ומשפיע למקושריו וההולכים באורחותיו שפע בכל ענייניהם הפרטיים והכלליים!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הגאולה שבנה רועים ושמונה נסיכי אדם

ישנן שתי מיני השפעות: יש השפעות פנימיות שנעשות חלק מן המהות הפנימית של המושפע, ויש השפעות מקיפות, שבאות מן החוץ ואינן מגיעות להכרה פנימית. השפעתם של הנסיכים, "שמונה נסיכי אדם" (ישי, שאול, שמואל, עמוס, צפניה, צדקיה, משיח ואליהו), אינה חודרת אל תוך כוחות הנפש, אלא היא מקיפה ואופפת אותה. לכן מספרם הוא שמונה שלמעלה מהטבע. זו התקופה הראשונה שחווים אנחנו עם מלך המשיח כאשר הוא מלך, נעתק מאתנו, נעלה. לוחם מלחמות, מקבץ הנדחים, בונה מקדש. לכן השפעתו תהיה בבחינת ראייה, שעניינה להקיף, הכל וברגע. ללא הבנת הפנימיות

בשונה מכך הרועים, הם המשפיעים על נשמות ישראל (בכל הדורות), אלא שבעת ה"רועים" הם נשיאי ישראל, שהנהגתם חודרת ונעשית לחלק מן המהות של נשמות ישראל, באופן שהמשפיע והמושפע אינם עוד שתי דמויות שונות, אלא מתאחדות זו עם זו והופכות למהות אחת. זה גם הסיבה למספרם - שבע שחודר כולו בתוך הטבע. זו התקופה השנייה

/ מקורות: ע"פ אגרות קודש ח"ג אגרת ג' תמוז תש"י הידוע; תורה אור ד"ה 'תנו רבנן נר חנוכה' השני; אור התורה על נ"ך - מיכה ה'

**לזנות נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מהרה ייגלה אנ"י
לרפואת השליח המשפיע הרה"ח זמרוני זליג בן ציפורה פייגה**

במענה למכתבו

במענה לגיליון החייל הראשון כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באמצעות
ה'אגרות קודש': (חלק יו"ד עמוד ר"א - ר"ב)

”הרה"ח אי"א נוי"נ עוסק בצ"צ מוה"ר חיים
שאל ש”
שלום וברכה!

במענה על מכתבו מיום ד' דחנוכה - ובטח בינתיים נתקבל מכתבי -

נהניתי ממ"ש אשר נתוספו תלמידים בישיבת אחי תמימים
דרשל"צ, ומ"ש שהם כמו גאסיקע בחורים, תקותי חזקה - נשען על
מרז"ל ע"ד להוציא יקר מזולל - שיוסיף זה בו ובכל אלה ששיך הדבר
אליהם להשתדל גם באלו ככל יכולתם. ואף שידועה הנקודה שטובת
הרבים ועאכו"כ מניעת היזק הרבים דוחה טובת היחיד, הרי מקודם
לדיחוי צריך לחפש כל הדרכים ואפשר יש להמנע ממנה, והשי"ת
יצליחו בזה...
בברכת מז"ט,

מ. שניאורסאהן

”נהניתי ממה שכותב שקירב אברכים ללימוד התורה ולקיום
מצוותיה. ובטח ישתדל גם כן לקרבם לפנימיות התורה נשמתא
דאורייתא, ומדתו של הקב"ה מדה כנגד מדה, אלא שכמה פעמים ככה,
להרבות בסייעתא דשמיא בלימוד התורה וקיום המצוות ובעבודה
שבלב – של המשתדל בזה”.